

Hänen kotinsa oli tuhottu. Kaikki, mitä hän saattoikaan omistaa, oli riistetty häneltä. Kadonnut jäljettömiin mustaan maahan. Kaupunkiin oli hyökätty. Luodit, pommit ja dynamiitit olivat räiskyneet kaduilla ja kaataneet rakennuksia ja ihmisiä. Hän oli herännyt isän rajuun ravistukseen ja hätäiseen huutoon. "Nouse ylös, Amelia! Meidän pitää lähteä hiiteen täältä!" oli isä huutanut. Hän ei milloinkaan ollut kuullut isän huutavan sillä tavalla ja olleen niin epätoivoinen ja kiihtynyt. Auto oli odottanut kujalla heidän talonsa vieressä. Äidillä oli ollut selässään reppu ja hän oli seisonut eteisessä. Isä oli taluttanut häntä hurjaa vauhtia eteiseen, ovesta ulos ja rappukäytävää alas niin nopeasti, että hän oli noussut ilmaan. Isä oli heittänyt hänet auton takapenkille ja painanut kaasun pohjaan. Hänen päänsä oli nytkähtänyt taaksepäin. Koko kaupunki oli ollut helvetin kaaoksessa. Kadut olivat olleet täynnä autoja ja onnettomia paljaita ihmisiä. Armeijan suuria ajoneuvoja oli näkynyt kaukana leveämmillä kaduilla. Sotakoneet olivat vilkkuneet taivaalla. Joka puolelta oli kuulunut sietämättömän kovaa rytinää, kun rakennusten seinät olivat murtuneet ja lyyhistyneet kaduille dynamiittien voimasta. Hän oli nähnyt kuskin peilistä isän otsan valuvan vuolaana hiestä. Isä oli puikkelehtinut ihmis- ja automassojen välistä parhaansa mukaan. Äiti oli huutanut jatkuvasti ohjeita. Hän oli käpertynyt olemattoman pieneksi takapenkille kauhusta kankeana. Hän ei muistanut, oliko menettänyt tajuntansa. Hän muisti ainoastaan sen, että isä oli lyönyt välillä jarrun pohjaan ja isä ja äiti olivat huutaneet kolareista ja laukauksista. Kun hän oli herännyt, isän pää oli nojannut rattiin ja äidin ikkunaan. Tuulilasissa oli ollut kolme luodinreikää. Hän oli huomannut, että isä ja äiti eivät olleet hengittäneet. Hän ei ollut itkenyt. Eikä hän ollut uskaltanut astua ulos autosta moneen tuntiin. * Hän istui yhä autossa kahden ruumiin kanssa, ja ne ruumiit olivat olleet hänen vanhempansa. Hän oli vieläkin kotikaupungissaan, mutta ei tiennyt missä. Sota oli rauhoittunut jättäen jälkeensä hirvittävän näyn. Ruumiskasoja kaduilla, monet olivat jääneet murtuneiden kerrostalojen alle. Jotkut talot olivat kokonaan maan alla ja toiset täysin tomuna. Luodinreiät peittivät lähes jokaista pintaa. Autot oli painettu lyttyyn. Hän mietti, lopettaisiko tämän kaiken tässä vai jäisikö kärsimään. Hänellä ei ollut mitään hävittävää, vaikka hän menisi ulos ja kulkisi tuntemattomaan. Jossain vaiheessa hän törmäisi johonkin sotilaaseen ja pyytäisi tätä lävistämään luodilla hänen rintansa. Hän kuitenkin avasi oven tarisevin käsin ja istui hetken tuijottaen mustaa asfalttia. Hän nousi seisomaan pitäen tukea auton ovesta. Minne hänen tulisi lähteä? Tässä kaupungissa ei ollut mitään enää jäljellä. Se oli tuhottu ja autio. Tyhjyyden tunne täytti hänet. Sama se, minne hän lähtisi, siellä olisi samoja raunioita. Hän valitsi vasemmalle vievän sivukujan. Se oli kapea ja suojassa, jolloin se oli säästynyt pahimmilta iskuilta. Hän kuuli surkeaa vikinää roskapöntöstä. Hän kurkisti sisään ja pienen raidallisen kissan pää tuli esiin. "Ootko säkin yksin ilman mitään?" hän kuiskasi ja silitti kissan päätä. Hän otti sen syliinsä ja jatkoi kujaa pitkin. Risteyksissä hän valitsi umpimähkään suunnan. Hän kulki kuin sokkelossa vailla päämäärää. Vilkuillen ympärilleen hän kuitenkin huomasi useamman käsivarsissa omituisen ihottuman. Kaikilla heillä oli haukan vaakuna. Häntä alkoi kammoksuttaa paikka aivan sietämättömästi. Hän tahtoi pois täältä. Hän ei tahtonut kuolla täällä noiden mätänevien ruumiiden joukossa. Hän tiesi silti, että ei pääsisi pois. Ainakaan jalan. Kuului vaimeaa ääntä. Oliko se ihmisen? Kadunkulman takaa hoiperteli esiin mies. Mies käänsi katseensa häntä kohti. Mies puhui möngertäen. "A-auta minnuu...", mies valitti ja kohotti kätensä hänen suuntaansa. Miehellä oli sama ihottuma kuin sotilailla. "Älä tuu lähemmäs!" hän huusi hädissään ja juoksi vastakkaiseen suuntaan. Tuo oli jokin tauti. Vakava tauti, varmasti! Nuo sotilaat toivat sen tänne ja nyt se riehui ja teki ihmisistä hulluja! Mitä jos tauti tarttuisi häneenkin? Hän ei missään tapauksessa sietäisi sellaista kuolemaa. Hän vilkaisi taakseen. Mies ei ollut lähtenyt hänen peräänsä. Kissakin oli tarrannut häneen kauhuissaan. Takaisin hän ei palaisi. Hän pelkäsi

kuollakseen törmäävänsä taas ihottuman saaneeseen ihmiseen. Hän siis jatkoi matkaansa yhä kohti tuntematonta. Mitä hyvää tässä olisi enää voinut tapahtua? * Hänen jalkansa olivat jo turtuneet. Hän oli varmasti kävellyt monta tuntia. Vaeltaminen ja ruoan puute uuvuttivat hänet. Hän kävi istumaan eräälle kujalle seinää vasten. Kissa tärisi hänen sylissään. "Älä turhaan pelkää. Me päästään varmasti pois täältä", hän mutisi kissalle. Kun vain yksi elävä sotilas aseensa kanssa sattuisi heidän kohdalleen. Muuten he joutuisivat kokemaan kivuliaan loppumattoman kuoleman. Korvia raastava kiljaisu kajahti. Hän ei uskaltanut hievahtaakaan. Hän painautui tiukasti seinää vasten. Sivusilmällä hän näki, kuinka suuri joukko ihmisiä hoippui päätieta pitkin. Heillä kaikilla oli ihottuman peittämät kädet. Joillakin jopa kasvot ja jalat. Näky oli niin kuvottava, että hän sulki silmänsä. Hän kuulosteli ääniä tarkasti. Ne loittonivat. Kukaan ei ollut huomannut heitä. Hän hengähti, mutta istui yhä liikkumatta. Kujan toisesta päästä kuului rapinaa. Sitten töminää. Lopulta kokonaisen lauman rytinää. Hän hätäntyi. Hän ei voinut juosta päätielle eikä muuta reittiä ollut. Meluavan joukon äänet voimistuivat uhkaavasti. Maassa oli viemärin kansi. Hän nosti sitä kaikin voimin ja se siirtyi juuri sen verran, että 13-vuotias tyttö mahtui siitä. Hän puristi kissaa toisella kädellään ja laskeutui tikkaita. Kantta hän ei saanut kokonaan kiinni. Hän lätsähti haisevaan nilkankorkuiseen viemäriveteen. Adrenaliini virtasi hänen suonissaan yhä voimakkaana, joten hän ei piitannut kastumisesta. Hän kuulosteli lauman ääniä hytisten kissa rintaansa vasten. Mitään ei kuulunut. Ne eivät olleet huomanneet viemärin kantta. Viemäri oli hipihiljaa. Vain hänen askeleensa kaikuivat ontosti. Hän toivoi, että kävelisi pois päin laumasta. Viemäri oli suuri ja haiseva. Oksettavan haiseva. Oikeastaan viemäri ei haissut siltä kuin sen pitäisi. Haju oli pistävä, hieman ammoniakin kaltainen, mutta ei läheskään. Siinä oli mädän kalan hajua ja muitakin hajuja, joita hän ei tunnistanut. Tämä haju oli kuvottavuudessaan aivan toisenlaista luokkaa kuin mikään haju, jota hän oli haistanut elämänsä aikana. Kissakin nyrpisti nenäänsä sille, mutta sai muuta ajateltavaa, kun muutama rotta liittyi heidän seuraansa. "Et sä noita voi syödä. Niissä on vaikka mitä tauteja", hän toppuutteli kissaa. Haju kävi sitä voimakkaammaksi, mitä edemmäs pimeyteen he kulkivat. Äkkiä rotat hävisivät. Ilma muuttui tunkkaisemmaksi. Kaukana käytävässä pilkotti sumua. Se lähestyi heitä. Kuin suuri tuulenpuuska. Hän kyyristyi kissa käsiensä suojassa maata vasten. Sumu pöllähti voimalla heidän lävitsensä. Hän piti silmät koko ajan kiinni ja pysyi jännittyneenä samassa asennossa. Kun hän oli varma, että pölypilvi oli ohi, hän avasi silmänsä ja hellitti hiukan otettaan. "Mikä ihme se oli?" hän kuiskasi mielessään. Ainakin he molemmat olivat selvinneet puuskasta ehjin nahoin. Pimeys edessäpäin alkoi tosissaan pelottamaan häntä, mutta ei hän voinut palata takaisin, kun oli kulkenut jo niin pitkän matkan. Eikä hän halunnut takaisin niille kuolleille mädille kaduille. * Tips, tips, likavesi putosi katosta pisaroina. Riips, riips, rottien kynnet raapivat betonia. Töms, töms, hänen askeleensa tömisivät ahdistavasti. Silti, vaikka hän kuinka yritti kulkea huomaamattomasti. Huuh, huuh, edessä lankeava pimeys huhui luokseen. Koskaan elämässään hän ei ollut kokenut yhtä pitkään kestävästä ja niin hyytävän ahdistavaa aikaa, että pelko ja epävarmuus olivat hämärtyneet ajatusten kantamattomiin. Sitä hän ei tiedostanut, että näitä kahta tunnetta seurasi piinaava ja loputon epätoivon kuilu. Siihen menisi kuitenkin vielä ajattoman kauan. Joka askeleella hän väistämättömästi lähenei mustan kuilun reunaa. Kasvottomat hahmot ajoivat häntä sinne käsissään mustalla liekillä palavat soihdut. Katon viemärinkannesta huokui valoa. Mutta vain tilkan verran. Se oli toivoa, mutta samalla lankeaminen loukkuun, sillä kannen takana ei ollut mitään. Vaikka täälläkään ei ollut mitään, hän jatkoi silti. Liekit nuolivat hänen selkäänsä ja pakottivat pysymään liikkeellä. Hänen käsiään ja jalkojaan poltti. Tuntui kuin ilma ympärillä olisi ollut tulella. Se tuntui niin todelliselta. Se oli todellista. Hän katsoi jalkojaan, jotka hehkuivat kuumina kuin kekäleet. Hänen ihonsa paloi!

Paloi palamistaan. Hän seiso i hätäisenä ja tutisevana, kyvyttömänä tekemään mitään. Kissa kiljahti ja hyppäsi alas hänen sylistään ja katosi pimeyteen. Hän ei saanut sanaa suustaan. Hätä ja epätoivo olivat palanneet takaisin. Palovammat etenivät. Käsivarsien iho alkoi mennä vereslihalle. Hän oli tiennyt, että ihottuma tarttuisi häneenkin ja tekisi lopun hänen elämästään. Elämästä, jossa ei ollut enää muuta jäljellä. Jokin hänessä kuitenkin taisteli antautumista vastaan. Hän puristi kätensä nyrkkiin ja pakotti ne vakaiksi. Hän otti väkisin lyijynraskaan askeleen. Uudelleen ja uudelleen. Käsiä ja jalkoja poltteli. Ne suorastaan savusivat. Hän ei piitannut. Tuolla jossain kaukana edessä häämötti maali. Hän ei jättäisi juoksuaan kesken. Hän kulki eteenpäin kuin tuulimylly. Hän kohtasi pimeyden pelottoman suorasukaisella katseella. Pimeys tuijotti takaisin. Testasi hänen lujuu ttaan. Hetken ja hellitti sitten. Samaan aikaan pimeyden hälvetessä polttelu raajoissa helpotti. Niihin jäi kuitenkin palovammojen kaltaiset jäljet. Hän oli selvinnyt kohtalosta, joka oli tuominnut monet muut kuolemaan. Vihdoin hän kykeni hieman helpottumaan. Hänen pientä ystäväänsä ei enää ollut. Kuinkakohan kauas se oli ehtinyt mennä. Se tietysti etsi tietä ulos täältä rotankolosta. Mutta vain ihminen ymmärsi, ettei pakotietä ollut. Hänestä tuntui hyvin yksinäiseltä jatkaessaan loputonta matkaansa viemäriverkostojen läpi. Valoa pusertui yhä enemmän sisään raoista. Aurinko oli varmaan nousemassa. Ajalla ei ollut hänelle merkitystä. Ei tässä maailmassa. Hän ei osannut hahmottaa, kuinka pitkälle oli tullut. Hän oli kuin silli valtameressä etsimässä kiihkeästi kadottamaansa parvea, vaikkei sitä koskaan löytyisi. Hän vilkaisi ihottumaa käsissään. Miksi polttelu oli lakannut yhtäkkiä? Hänenhän olisi pitänyt kuolla hitaasti ja tuskallisesti. Eikö se olisikin ollut paras vaihtoehto? Parempi kuin elää tuskallisen kauan tuhotun metropolin vankina ympärillään raivohulluiksi muuttuvia ihmisiä. Hän oli ollut alistunut kohtaloon, joka ei kohdannutkaan häntä. Sen sijaan hän kuuli aivan toisenlaisen kohtalon kutsuvan itseään. Sitä hän ei tiedostanut. Hän alkoi pikkuhiljaa omaksumaan sen. Tämä oli taistelua hänen ja hänen mielensä välillä. Käytävä alkoi taas pimentyä, kuoleman haju palasi. Hän tunsi, että jotain oli tulossa edestäpäin. Se ei ollut mitään aivan pientä. Kuvottavuus nousi huippuunsa. Hänen ihonsa nousi kananlihalle. Päättäisikö hän tämän kaiken tässä? Sen sijaan, että kohtaisi kauheuden ja kaiken sen tuoman kärsimyksen? Mitä jos hänellä kuitenkin olisi pikkuriikkinen mahdollisuus selvitä? Ei, ei tietenkään mitään mahdollisuutta ollut olemassa. Miten hän edes sellaista uskalsi toivoakaan. Silti hän ei ollut tarpeeksi rohkea päättämään tuskaisaa pimeyttä ja vaipumaan turvaiseen vaikkakin sielläkin pimeyteen. Pimeys jyräsi hänelle. Sekä pimeys että ääni yhtä aikaan saivat hänet panikoimaan enemmän. Sekä tieto siitä, että se oli täysin näkymättömissä. Hän oli aivan paniikin vallassa eikä tiennyt, minne mennä. Vaistomaisesti hän hakeutui seinän vierustaan. Matalaa mörinää kuului jostain pimeyden keskeltä. Hän ei liikahtanutkaan. Pala kurkussa oli tukahduttaa hänet. Mörinä voimistui hieman. Hänen sydämensä melkein hypähti ulos rinnasta. Raskaat askeleet lotisivat viemärin lattiaa vasten. Yhtäkkiä kuului korvia riistävä paiskahdus ja hän säpsähti niin, että sydän lakkasi lyömästä hetkeksi. Sen jälkeen se löi kahta kovemmin. Tykytyksen yli hän saattoi erottaa "sen" rohisevan hengityksen. Hänen paniikkinsa kiihtyi tajunnan menettämisen rajalle. Mitä hän tekee? Mitä hän tekee? Se löytää hänet, se tietää missä hän on ja tulee ottamaan hänet. Aivan varmasti, aivan varmasti. Rohina kaikui hänen korvissaan. Vahva tuulenvire hipaisi hänen korvaansa ja refleksi pakotti hänet heittäytymään voimakkaasti eteenpäin. Metallia kolahti betoniin murto-osasekunnin hänen takanaan. Vaisto sai hänet toimimaan. Se piti hänen katseensa tiukasti edessäpäin. Hän juoksi minkä nälkiintyneistä jaloistaan pääsi. Adrenaliini antoi hänelle viimeiset voimanrippeet. Hän ei kuullut mitään eikä nähnyt muuta kuin jatkuvan pimeän aukon ammottavan edessään. Kompurointi ei hidastanut hänen sisällä tuntemaansa vauhtia. Hän oli jo ylittänyt fyysiset voimavaransa. Tuntui kuin

haamu kannattelisi häntä yhä pystyssä. Ne eivät tahtoneet tuudittaa häntä ikuiseen uneen, vaan kiduttaa maanpäällisessä helvetissä. Ehkä hän ei enää ollutkaan fyysisesti tässä maailmassa, vaan hänen henkisyytensä oli jäänyt jumiin tähän kirottuun kaupunkiin. Ne pitivät häntä rautaisissa kahleissa, jotka painoivat tiiliskivinä hänen nilkoissaan ja ranteissaan. Maa oli silti tukeva eikä hän voinut pudota sen läpi. * Pimeästä aukosta ilmestyi hahmoja. Kokonainen armeija syöksyi häntä kohti. Se tukki koko käytävän ja jatkui loputtomiin. Aina jokaisen perästä pimeydestä tuli uusi. Maanpäällisten demonien armeija. Ne olivat tulleet hakemaan häntä. Hän juoksi suoraan niiden syliin. Hän näki vilkaisulta ympärillä olevia tyhjiä kasvoja. Demonien pitkät kädet kurottivat häneen. Ne hipaisivat häntä eri puolilta kehoa. Jotkut viilsivät. Hän nautti viiltävästä kivusta ja kylmän veren valumisesta iholleen. Kun ei ollut muuta kuin tuskaa, pelkoa ja kipua, niistä oppii pitämään. Kuinka nopeasti ihminen voikaan tottua siihen mitä hänellä on. Kuinka helppoa onkaan heittäytyä unten maiden vietäväksi. Unohtaa todellisuus, jossa mikään ei ole mielekästä sen takia, koska kaikki ei mene niin kuin mieli on sen kuvittanut. Todellisuuden ja haaveen maailman raja on silkinohuen häilyvä. Kuin katsoisi veden pintaa, jonka toisella puolella piilee toinen peilimaailma, jolla tuntuu olevan käsinkosketeltava todellisuus. Odottaisiko siellä parempi elämä? Olisiko parempi elämä oman mielen maalaama taideteos? Entä jos se olisikin vain loputonta tyhjyyttä? Olisiko se parempi, jos ei olisikaan mitään? Ei iloa, surua, pettymystä, kipua, myötätuntoa, rakkautta? Vain tyhjiys. Ikuinen matka avaruuden syövereissä. Ei tarvitsisi tuntea mitään. Saisi rauhan. Pisto oikeaan kylkeen herätti hänet horroksestaan. Tyhjät kasvot piirtyivät näkyviin. Tummiin mätänevien läikkien epämuodostamat kasvot tuijottivat häntä mielipuolisesti. Pian kaikki kasvot kääntyivät häneen päin ja kulkivat häntä kohti. Hänet valtasi kauhu ja hän kompuroi eteenpäin. Hän poukkoili hirviöiden välistä, jotka repivät ja raastoivat häntä. Hän halusi pois, sillä sisimmässään ihminen tahtoi paeta kärsimystä. Mutta missä sitä ei tuntisi? Pimeä ja kolkko viemäri jatkui jatkumistaan. Ehkä tämä oli tyhjyyttä, johon kuului kärsimys. Hän tahtoi valoon. Hän ei kestänyt pimeyttä ja tuskaa, jota se aiheutti hänessä. Nopeammin, nopeammin. Hänen ihonsa pisteli lukuisista haavoista. Hän ei enää juossut omilla jaloillaan. Jokin voima työnsi häntä takaa. Rupiset kasvot alkoivat jälleen sumentua. Käsi tarttui tiukasti hänen jalkaansa takaa. Se veti häntä voimakkaasti takaisin päin kohti alkua. Toivottomuutta ja synkkyyden kuilun pohjaa. Hän kirkui ja riuhtoi vimmatusti eteenpäin. Jos antaisi hiukkaakaan periksi, pimeys saisi hänestä täyden otteen ja vetäisi hänet niin loputtoman syviin syövereihin, että sieltä ei kukaan kuolevainen pääsisi kapuamaan ylös. Mutta periksiantaminen ei häivähtänytkaan hänen mielessään. Hän tunsu vihaa, raivoa. Vaikka hän tarpoikin koko ajan pimeydessä, alkupisteeseen häntä ei vietäisi. Hän puri hampaitaan yhteen ja puraisi kielensä verille. Laihat sormet kiertyivät hänen nilkkansa ympärille kiristäen yhä lujempaa kuin rautalenkki. Hän potkaisi täydellä voimalla kättä ja toista jalkaansa. Sormet irtosivat välittömästi ja hän syöksyi niin äkkiä eteenpäin, että kaatui maahan lyöden polvensa. Kun hän nousi, kaikki hahmot olivat hävinneet. Vasempaan jalkaan koski. Hän katsoi nilkkaansa. Sen ympärillä oli ohut hyvin syvä musta rinkula. Nilkuttaen hän silti jatkoi. Valonsäde osui silmään. Hän kohotti katseensa ja näki kaukaa käytävän päässä pilkottavan pienen pisteen. Hän nilkutti sitä kohti katse tiiviisti valopisteessä. Valo laajeni ja täytti näkökentän lopulta kokonaan. Kirkas valo koski silmiin ikävästi, mutta se oli helpottavaa kipua. Valo häikäisi hänet hetkeksi ja kun hän oli tottunut siihen, uskomaton näkymä avautui hänen eteensä. Vehreät niityt ja kukkulat ja niiden joukossa maalaistaloja ja peltoja ja maatiloja. Hetken aikaa hän seiso ja oli samaan aikaan sekä ihastunut että hämmästynyt. Hän huomasi seisovansa pienen jyrkänteen päällä. Hän ei epäröinyt lainkaan ja kapusi alas jyrkänteeltä.